

B250880 TÖRTÉNETE

Budapesttől nem túl messze, de nem is közel, egy kis faluban él egy kedves nagymama. Ennek a néninek van egy szép, bár nem túl nagy kertecskéje, amiben tavasszal sok-sok virág nő. Nem csak virágok vannak ám ott, hanem egy takaros veteményes is, amely egész évben ontja magából a vitamindús zöldséget és gyümölcsöt. Ez a mese viszont nem a nagymamáról, de nem is a kertjéről szól, hanem egy ott élő hangyáról.

A répa ágyások és a ribizlibokor között található egy hangyaboly. Több ehhez hasonló is van a kertben, de minket most kimondottan ez az egy érdekel. Ebben a bolyban élt (és él most is) B250880, mesénk főszereplője, a kis hangya.

Ez a kis dolgozó olyan lett volna, mint az összes többi hangya, ha nem lett volna két púpocska a hátán. Ebben az apróságban azóta eltért a többiektől, mióta csak előbújt a tojásból. A púpok miatt nem tudott olyan gyorsan jönni és menni, mint a többiek. Nem bírta el akkora terheket, mint más dolgozók, és nem volt képes olyan módon szorgoskodni sem. Nemcsak lassabb, gyengébb volt más hangyáknál, de hamarabb el is fáradt a munkában. Társai ezért gyakran gúnyolták szegény B250880-t, el is nevezték „Kétpúpos Békettőnek”.

Hősünk ugyanakkor mindig törekedett szorgalmasan. Amikor a hangosbeszélő szólította a dolgozókat, ő soha nem késlekedett. Azonnal indult a jelre, hogy eleget tegyen a kötelességének. Szerette a társait, és hűséges volt a bolyhoz. Gyakran amikor senki nem látta, B250880 az eget nézte és azon tűnődött, onnan fentről biztosan mindent sokkal jobban lehetne látni. Ha fentről tekinthetne alá, láthatná, hol van élelem, és honnan jönnek a veszedelmek. Biztosan sokat tudna tenni a társaiért, akik így nem gúnyolnák a lassúságáért, és gyengeségéért. Sőt, becsülnék őt a segítségért, amit nekik nyújt.

Egy borús napon váratlanul megszólalt a hangosbeszélő:

„Figyelem! Teljes riadó! Minden dolgozó és katona azonnal jelentkezzen az egysége számára kijelölt gyülekező ponton!”

Minden kishangya, dolgozók és katonák egyaránt azonnal felpattantak az ágyról, vagy onnan, ahol éppen tartózkodtak. Mindenki azonnal elindult a számára ilyenkor szokás szerint kijelölt helyre. Így tett volna B250880 is, amikor

sajnos futtában hirtelenjében elesett. Amikor lenézett a földre, csak akkor vette észre, hogy egyik társa, M010101 bizony kigáncsolta őt.

- Na, mi van Kétpúpos? Beakadtak a lábaid valamelyik púpodba? – Kérdezte gúnyosan a másik dolgozó.
- A nevem B250880! Azonnal hagyd abba a gúnyolódást és gyere tovább a gyülekező helyre! Lehet, hogy neked van időd gonoszkodni M01, de a boly közössége számít ránk. Nem érünk rá a kis játékaidra. – Válaszolta hevesen kedves kis hősünk.
- Prédikálj csak a kötelességről nyápicca! Három lábamon is hamarabb odaérek, mint te haton! – Incselkedett tovább M010101. Ezt követően viszont maga is inkább elindult teljesíteni a kötelességét.

B250880 szomorúságát visszafojtva folytatta útját a tőle telhető legnagyobb sebességgel. Az egyik kanyarban siettében nekiment egy éppen akkor ott ácsingózó katona-hangyának. A harcos meg sem rezzent az ütközéstől, ő viszont szó szerint lepattant a páncélos alakról.

- Vigyázz jobban kicsike! – Reccsent rá hősünkre a katona. – Most látom csak ki vagy! Te vagy az a kis puhányka, akit Kétpúposnak hívnak. Hová igyekszel pindur? Azt hiszed, hasznára lehetsz bárkinek a kis esetlen testeddel? – Gúnyolódott a hatalmas csáprágókat viselő hangya.
- Miért állsz itt a kanyarban ilyen hősiesen? Riadó idején nem mindenkinek a kijelölt gyülekezőhelyére kell sietnie ahogy csak tud? – Vágott vissza mérgesen B250880.
- Szerencséd, hogy olyan kis nyomoronc vagy! - Torkollta le a katona a dolgozót. – Máskülönben itt rögtön kettéharapnálak!

Biztosan nem hagyta volna egyikük sem annyiban a dolgot, ha abban a pillanatban nem remegtek volna meg a járat falai. Mind a ketten riadtan néztek körbe. Nem értették mi történhetett. Ekkor hirtelen egy hatalmas repedés nyílt felettük a mennyezetben, és egy iszonyú csáprágó jelent meg. A katona azonnal elfordult és menekülőre fogta a dolgot. B250880 viszont úgy döntött, leküzdi a félelmét, és vár még pár másodpercet. Tisztában akart lenni veszély természetével. Gondolatban már arra készült, hogy pontosan elmondja a többieknek, mi fenyegeti a bolyt.

A csáprágót követte a hozzá tartozó hatalmas fej, és két óriási, gonosz fényben izzó összetett szem. B250880 fel is ismerte a veszélyt: ez egy futrinka! Ezek a bogarak hangyákkal táplálkoznak. Gyorsan szólni kell a katonáknak a boly teljes

területén, hogy azonnal jöjjenek ide. A dolgozóknak pedig el kell kezdeniük kijavítani a járatot. Több szörnyetegnek itt nem szabad bejönnie!

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok jártak B250880 fejében, amikor megfordult és futni kezdett a folyosón. Sajnos azonban a hatalmas fej rendkívül gyorsan felé fordult. A gonosz szemekben mohó fény gyúlt. Az óriás csáprágók csattogni kezdtek, a szörny pedig a nyakát is elkezdte átbújtatni a folyosó tetején keletkezett repedésen. A kis hangya szedte ugyan mind a hat lábát, ahogy csak tudta. A futrinka viszont nemcsak hatalmas volt hősünkhöz képest (neked biztosan elérne a tenyeredben is ...), de gyors is. B250880 egyszerre csak éles fájdalmat érzett. A csáprágók a hátán lévő púpokba martak. Szerencséjére a ragadozó bogár nem tudta elkapni, vagyis felkapni, de csúnyán megharapta. A kis púpos dolgozó, ha lehet, még gyorsabban futott tovább, amikor ismét megremegtek a járat falai.

A remegést egy újabb repedés megnyílása követte, ezúttal a lábai alatt. Próbált ugyan kapaszkodni az alatta nyíló rés szélébe, de olyan hirtelen történt minden, hogy bizony lezuhant a sötétbe.

Zuhant, és csak zuhant. Nagyon mély repedés nyílhatott valahogy a boly járatai alatt egy hangya méretekhez képest óriási földalatti üregbe. B250880 egyszer csak arra lett figyelmes, hogy mintha valamilyen köpeny, vagy ernyő borítaná a hátát. Először nem értette a dolgot. Amikor viszont végre sikerült zuhanás közben hátra fordítani a fejét, egyszerre világossá vált: szárnyai vannak! Szárnyakat visel a hátán! Hát ezeket rejtették a púpok! Bár soha azelőtt nem csinált ilyet, mégis megpróbálta megmozgatni a szárnyacskáit. És láss csodát, sikerült! (Olyan ez, mint amikor egy ember megtanulja mozgatni a füleit vagy az orrát. Nem tudja, hogy pontosan hogyan csinálja, de meg tudja tanulni igencsak gyorsan.) Az első néhány ösztönös szárnycsapás után azonnal lassult a zuhanás, majd amikor egyre tudatosabban és erősebben csapdosott, meg is állt. Szerencséje volt, nem sokkal a földalatti üreg feneke fölött sikerült megállítania magát. Mivel nagyon meg volt ijedve, ezért inkább fogta magát, és leereszkedett az aljzatra.

Döbbsen, de mosolyogva nézett végig magán. Hát mégiscsak képes rá, hogy felülről segítse a társait! Amikor egy kicsit végre lenyugodott, nekirugaszkodott és a levegőbe emelkedett. Könnyebben ment, mint remélte. Repült és szárnyalt felfelé.

Gyorsan felért a repedéshez, ahonnan korábban lezuhant. Amikor átrepült rajta, szomorúan figyelt fel a rezgésekre, amelyek folyamatosan a járatok falait rázták.

- Lehet, hogy több futrinkna is be akar jönni a bolyba? – Gondolta magában rémülten. – Ha így van, akkor arról tudniuk kell a többieknek.

Merészen a repedés felé vette az irányt, ahonnan a szörnyű óriásbogár az imént bebújt. Igencsak kitágult a nyílás az elmúlt néhány percben, így nem volt nehéz átrepülni rajta. Friss levegő csapott az arcába, ahogyan átért. Egy másik szélesebb járatra számított ugyan, de a felszínre ért. Néhány erőteljes szárnycsapással még magasabbra emelkedett. Ahogyan körülnézett, látta, hogy nem egy, de hat futrinka kotor a boly felszínén.

- Azonnal szólnom kell a többieknek. – Suttogta magában eltökélten.

És így is lett. Egyenesen arra a gyülekezőhelyre repült, ahová a riadó elején igyekezett. Most persze sokkal gyorsabban odaért, hiszen szárnyakon repült. A teremben a hangyák tanácstalanul ácsingóztak. Bár mindenki érezte a rengéseket, senki nem tudta milyen veszély fenyegeti a bolyt. B250880 nem vesztegette az időt, amint odaért már a levegőben figyelmeztette társait. A többiek kezdetben hitetlenkedve hallgatták. Mivel azonban a futrinkáktól mindenki félt, és többen éltek már meg ilyen támadást közülük, végül hittek hősüneknek. Ezt követően a hangyák fegyelmezetten tették a dolgukat: a katonák oda áramlottak, ahol az ellenség már betört a folyosóra. A dolgozók egy része (B250880-al egyetemben) terjeszteni kezdték a hírt, hogy támadás érte a bolyt. A többiek pedig vagy a tojásokat menekítették még mélyebbre, vagy a folyosók falain kezdtek dolgozni, hogy megerősítsék, vagy kijavítsák azokat.

B250880-nak hála a boly megmenekült. Ettől a naptól kezdve kis hősüneket nem gúnyolta senki. Hálával emlegették a nevét, és ha látták, lelkesen köszöntötték. Gyakran kérték meg rá, menjen felderíteni a felszínre. Ő pedig boldogan tett eleget ezeknek a kéréseknek.